De geheimzinnige roverhoofdman

Geknipt uit

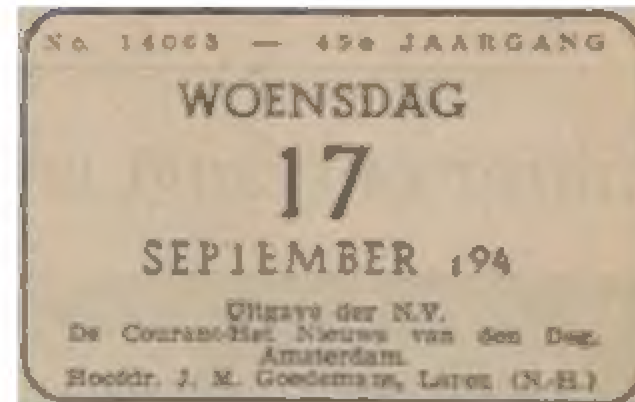
DE COURANT
Het Nieuws van den Dag
Kantoren: N.Z. VOORBURGWAL 345 · AMSTERDAM · Telefoon 49211 (5 lijnen)

In de periode

No. 14038 — 45e JAARGANG
ZATERDAG
16
AUGUSTUS 1941
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

t/m

No. 14063 — 45e JAARGANG
WOENSDAG
17
SEPTEMBER 194
Uitgave der N.V.
De Courant-Het Nieuws van den Dag.
Amsterdam
Hoofdr. J. M. Goedemans, Laren (N.-H.)

De geheimzinnige roverhoofdman

Bezoek bij Wolle Waf. 85

Op een mooie zomeravond zat Tom Poes voor de deur van zijn huisje uit te kijken over de heuvels. Hij verveelde zich een beetje, want er was de hele dag niets belangrijks gebeurd en de avond beloofde al even saai te worden.

— Ik zou best eens naar Wolle Waf kunnen gaan, dacht hij. Het is eigenlijk niets aardig, dat ik nog niet bij hem ben geweest na mijn laatste avonturen. Bovendien weet Wolle altijd alle nieuwtjes hier uit de buurt en misschien is daar wel iets interessants bij. Ja, dat moest ik maar eens doen.

Tom Poes sloot de deur en ging op pad.

Het was een hele wandeling naar Wolle Waf, hoewel dat zijn naaste buurman was. Het huis van Tom Poes stond tamelijk afgelegen, moet je weten. Maar, zoals gezegd, het was mooi weer, de zon scheen en de merels floten hun avondlied, zodat Tom Poes daar niet tegen op zag. Hij stapte flink door en na een halfuurtje kon hij het platte dak van Wolle's huisje al zien.

Wolle Waf was net bezig om zijn bloemetjes water te geven. Dat deed hij altijd als het een warme dag was geweest, want hij was een goede tuinman met hart voor zijn planten.

Maar erg avontuurlijk was hij niet, die Wolle.

Het tevredenste was hij wanneer hij zijn huishouding kon doen, zijn potje kon koken en zijn tuintje kon verzorgen. Daarom schrok hij gewoonlijk als hij Tom Poes aan zag komen. Wanneer die bij hem op visite was, praatte hij gewoonlijk over niets anders dan over de avonturen, die hij beleefd had en dat maakte Wolle altijd erg onrustig. Maar dit keer dacht hij bij zichzelf: — Vanavond wil ik nu eens niet over de avonturen van Tom Poes praten, nee, ik heb deze keer zelf een nieuwtje waar hij van op zal kijken.

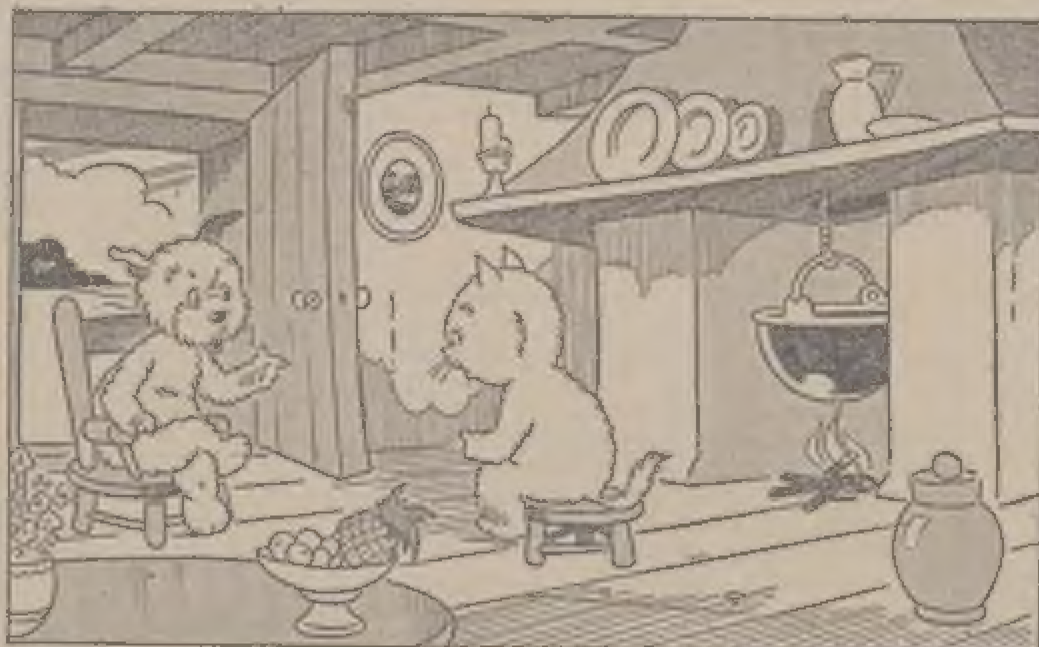
De geheimzinnige roverhoofdman

Somber nieuws. 86

— Hallo, buurman! zei Tom Poes, hoe gaat het? Ik heb je een lange tijd niet gezien en ik heb je heel wat te vertellen. Ik kom toch wel gelegen? voegde hij er aan toe om niet onbeleefd te schijnen.

— Zeker, zeker, zei Wolle. Kom binnen en maak het je gemakkelijk. Ik vind het heel gezellig en bovendien heb ik je ook veel te vertellen. Er is veel gebeurd sinds je hier voor het laatst was.

— Wat zeg je daar? vroeg Tom Poes verbaasd. Is hier veel gebeurd? Ik dacht, dat dat onmogelijk was. Vertel op, Wolle, ik ben erg nieuwsgierig. Wolle sleepte zijn gemakkelijke leunstoel naderbij, trok een zorgelijk gezicht en begon.

— Het is hier in de buurt niet pluis, Tom Poes, zei hij op geheimzinnige toon. Ergens in het Donkere-Bomen-Bos huist een roversbende! Ja, daar kijk je van op, hè? Dat is nog eens een nieuwtje, niet? Maar ik kan je verzekeren, dat het geen grapje is. Als er niet gauw een einde aan gemaakt wordt, ga ik verhuizen, dat verzeker ik je! Iemand als ik heeft een rustige omgeving nodig om gelukkig te kunnen zijn en....

— Maar wat doen ze dan, die rovers? viel Tom Poes hem in de rede. Overvallen ze reizigers of postkoetsen?

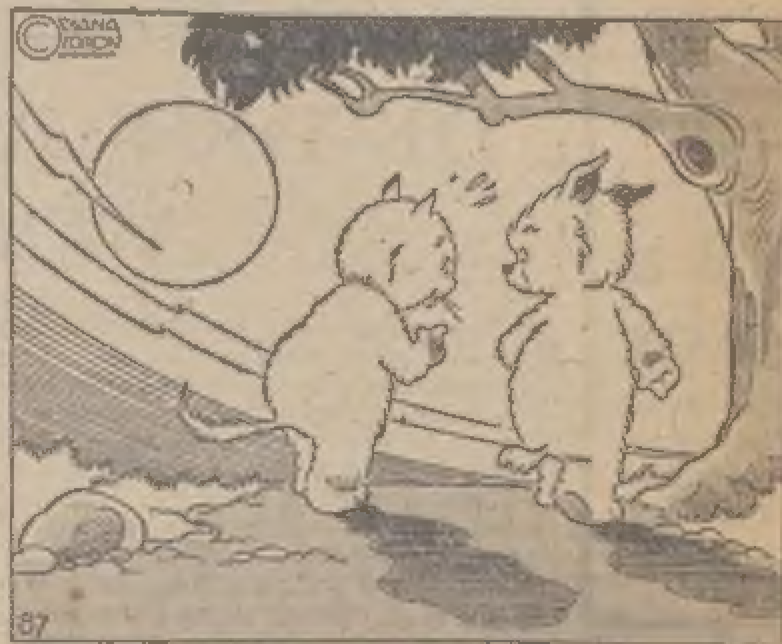

— O, nee, veel erger, zei Wolle Waf op sombere toon. Ze halen de huizen leeg! Helemaal leeg, met tafels en stoelen en formuizen en alles er bij! Je gaat naar bed in een gezellig, mooi gemeubeld huisje en als je wakker wordt is alles kaal, zelfs je dekens zijn verdwenen! Het is verschrikkelijk, Tom Poes! En de politie staat machteloos! Maar ik verzeker je, dat ik ga verhuizen wanneer daar geen einde aan gemaakt wordt!

van drie personen minder dan f 1200; van

De geheimzinnige roverhoofdman

Nachtelijk bezoek. 87

Wolle Waf raakte niet uitgepraat over de roverbende uit het Donkere-Bomen-Bos en de zon ging al onder toen hij Tom Poes ten slotte een eindje terug ging brengen.

— Het is werkelijk erg interessant wat je me allemaal verteld hebt, zei Tom Poes. Dat is nu nog eens wat voor mij. Ik verzeker je, dat ik het klaarspeel met die rovers, wacht maar eens af! Maar je moet me niet kwalijk nemen, Wolle, dat ik het tamelijk dom vind, dat iedereen zich zo maar laat bestelen!

— Hm, hij heeft gemakkelijk praten, dacht Wolle, terwijl hij weer naar huis liep. Hij kent die bende niet! Die is heus niet voor de poes! Ik heb zo het idee, dat iemand met goede hersens daar de leiding van heeft.... Dat moet wel haast. Maar één ding staat vast, wanneer er niet gauw een einde aan komt, ga ik verhuizen.... en dat zal ik tegen commissaris Bulle Bas zeggen ook! Het wordt tijd, dat de politie er een einde aan maakt.

Tom Poes was intussen naar bed gegaan, nadat hij zijn deur zorgvuldig gegrendeld had.

— Ik wil toch wel eens zien wie er bij mij de boel weghaalt, zei hij tegen zichzelf, dat moeten knappe lui zijn. Toen kroop hij met een voldaan gevoel in zijn bed en hij sliep bijna direct. Maar dat had hij nog niet lang gedaan, of hij schrok wakker.

— Er wordt aan de deur geklopt! mompelde hij. Wat zou dat zijn? Zouden die dieven nu soms al komen?! Ik zal eens gaan kijken....

Maar nu is de zaak omgekeerd. De

De geheimzinnige roverhoofdman

Een geplunderde reiziger. 88.

Tom Poes stak een kaars aan, greep een pook en liep naar de buitendeur waarop nu voor de derde keer geklopt werd. — Kalm, kalm — mompelde hij. — Ik kom al! Voorzichtig schoof hij de grendel weg en keek door de kier. Maar daar buiten stond geen roversbende, nee, het was een eenzame figuur, die geklopt had en die figuur zei met een bevende stem: „Neem m-me n-niet kwalijk, d-dat ik u zo laat nog stoor, edele heer. m-maar ik b-ben zo brutaal om bij u onderdak te vragen. U ziet hier voor u een zwaar bezochte vos. Hebt u misschien een klein plaatsje voor mij, desnoods ergens op de grond, waar ik de nacht kan doorbrengen?"

— Wel zeker. Natuurlijk, zei Tom Poes, „kom toch binnen. Wat is er gebeurd? Kan ik u ergens mee helpen?"

— Ach, beste vriend, zei de vos, „hoe dankbaar ben ik u! Helpen kunt u me niet, want een troep woeste rovers heeft mij overvallen terwijl ik door het Donkere-Bomen-Bos naar het stadje Rommeldam liep met mijn koopwaar. Ik ben totaal uitgeplunderd, edele vriend! Niets heb ik meer over. Mijn hele handel is weg. Wat moet ik beginnen? Wat een toestanden zijn dat hier!"

— Tja, dat is erg, zei Tom Poes medelijdend. „Maar maakt u maar geen zorgen, u kunt voorlopig wel bij mij logeren en dan zullen we eens verzinnen hoe we die bende onschadelijk kunnen maken."

— U bent te goed, zei de vos. „Eens hoop ik het u te kunnen vergelden. Sta me toe, dat ik mij voorstel. Robert Rood is mijn naam."

— En ik heet Tom Poes, zei Tom Poes. „Ga maar mee, dan zal ik u uw slaapkamer wijzen."

De geheimzinnige roverhoofdman

Geheimzinnige figuren. 89

— Kijk, heer Rood, zei Tom Poes, U kunt wel in mijn bed slapen, dan ga ik beneden op mijn bank liggen. U hebt meer rust nodig dan ik na alles wat U hebt meegemaakt.

— Uw goedheid verplettert mij, zei Robert Rood. U dont me geloven, dat er toch nog iets edels op deze wereld bestaat. Ik moet U bekennen, dat mijn geloof daarin ernstig geschokt was na de brute overval van deze rovers.

— Hm, ja, ja, zei Tom Poes, welterusten heer Rood, slaap lekker!

Tom Poes ging naar de woonkamer en maakte het zich met behulp van een kussen en een deken op de bank gemakkelijk. — Arme kerel, mompelde hij. Het valt niet mee om door rovers overvallen en uitgeplunderd te worden. Tjonge nee, zoiets moest mij niet overkomen! Toen blies hij zijn kaars uit en ging slapen.

Buiten was het intussen helemaal nacht geworden. Op een heuvel, niet ver van het huis van Tom Poes stonden twee donkere gedaanten strak voor zich uit te turen.

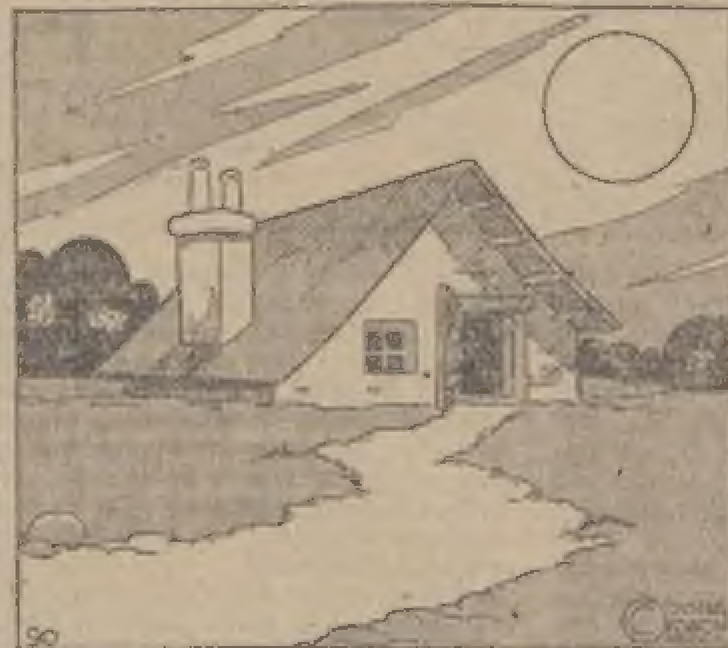
Het duurt lang, meende de een, die groot en dik was en een grote knuppel in zijn hand had. Praat niet zo veel, bromde de kleinste, als je praat kan je niet luisteren. Op dit moment klonk er van achter Tom Poes' huis een scherp, kort fluitje en de beide donkere gedaanten kwamen direct in actie. Kom mee, Ferdinand! zei de dikste. Het gaat er op los!

dienst van het Rijk aan te stellen.

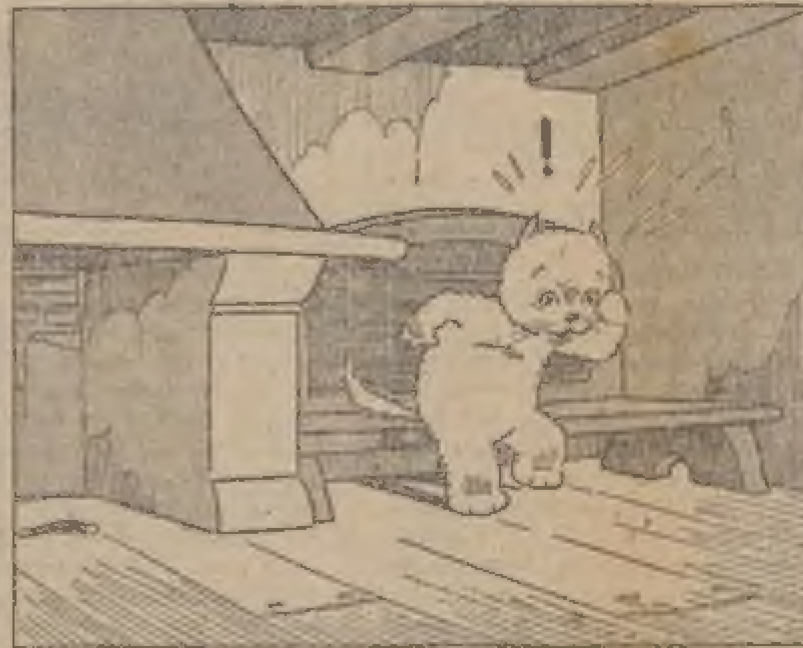
locht per na-etentrein naar de stad. Zo

De geheimzinnige roverhoofdman

Ontzettend brutaal. 90

De nacht ging voorbij en de zon kwam weer op, alles ging zoals het gaan moest. Alleen stond de buitendeur van Tom Poes' huis wagenwijd open en dat was niet in orde, omdat hij hem de vorige avond zelf gegrendeld had toen de vreemdeling binnen was gekomen. Maar binnen in het huis was de toestand nog veel vreemder.

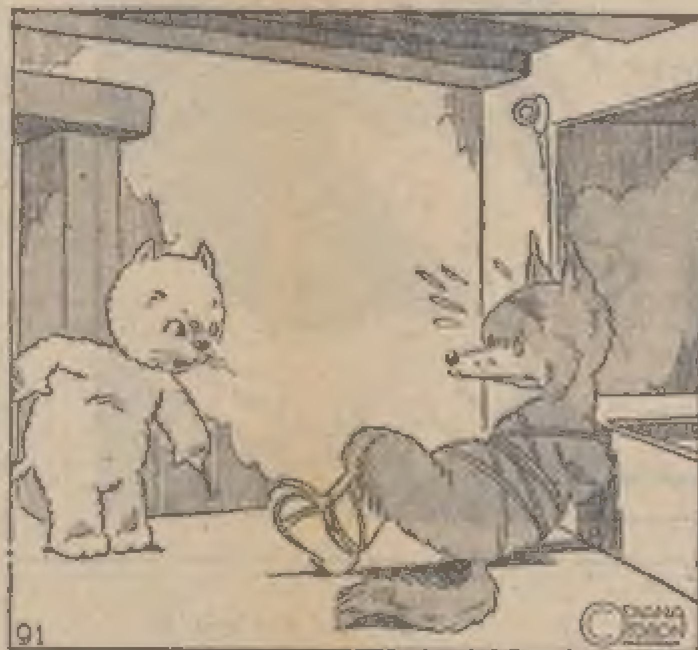
Toen Tom Poes wakker werd en zijn ogen uitwreef, was hij met één sprong meteen van zijn bank af. „Wat-wat is hier gebeurd?!!" mompelde hij. „Alle poesen. Alles is weg! Mijn mooie tinnen borden en mijn koperen kandelaar en mijn baardkleedje en mijn deken en .... en alles! De rovers van het Donkere-Bomen-Bos zijn hier geweest! Maar dat is.... dat is....

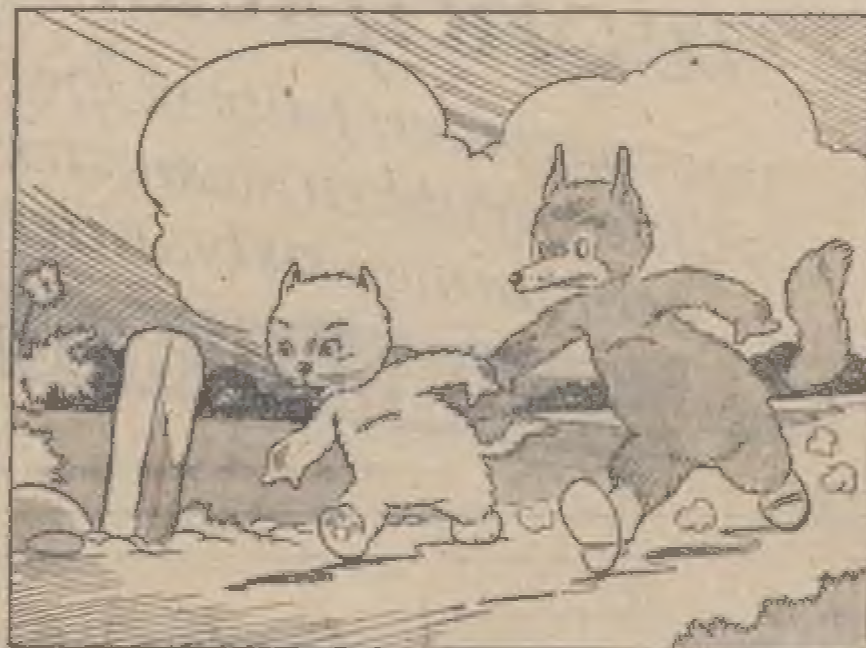
— Dat is ontzettend brutaal! riep Tom Poes en hij holde naar zijn slaapkamer om te zien wat er met Robert Rood gebeurd kon zijn. „Heer Rood!!!" riep hij. „Opstaan, wordt wakker!! De rovers zijn hier geweest en hebben alles meegenomen!" Maar toen hij de deur van de kamer openrukte, zag hij iets, dat nog veel erger was!

De geheimzinnige roverhoofdman

Snel naar Wolle. 91

Op de grond van Tom Poes' slaapkamer zat heer Robert Rood. Maar hij zat daar maar niet zo gewoon, nee, hij was zo stevig gebonden met een lang koord, dat hij geen vin meer verroeren kon en hij zag er erg slecht uit. — Eindelijk.... zuchtte hij. Ik dacht, dat er geen einde aan deze nacht zou komen. U hebt een gezonde slaap, edele heer, want ik heb mijn keel hees geschreeuwd, zonder dat ik U vermocht wakker te maken! Tom Poes knielde bij hem neer en maakte zijn touwen los. Kom mee, heer Rood! zei hij. We gaan naar mijn buurman Wolle Waf en dan zullen we eens zien of we hier geen eind aan kunnen maken. Wat is er eigenlijk met U gebeurd?

— Wel, zei Robert Rood, toen ze samen over de weg liepen. U moet weten, dat ik een erg lichte slaap heb en daarom werd ik dan ook direct wakker toen ik bemerkte, dat er iemand probeerde om het kussen onder mijn hoofd vandaan te halen. Ik gaf natuurlijk een harde schreeuw, maar toen stortten zich van alle kanten donkere gedaanten op mij. Ze bonden me met wrede touwen en smakten me op de grond en toen moest ik machteloos toezien hoe ze uw hele inboedel naar buiten droegen. Verschrikkelijk was het! Ik kom dit niet te boven, edele vriend, het heeft me te zeer aangegrepen!

Terwijl Robert Rood vertelde, waren ze bij het huis van Wolle Waf aangekomen en Tom Poes trommelde net zo lang op de deur totdat deze door een slaperige en verschrikte Wolle opengedaan werd. „W-wa-wat ... stotterde hij, maar Tom Poes viel hem direct in de rede. „Mijn hele huis is leeggestolen, Wolle," zei hij „en deze vreemdeling is uitgeplunderd en nu moeten we samen een list verzinnen om die roverbende voorgoed onschadelijk te maken."

TOEZICHT OP DE ZIEKEN-

rige echtvereeniging te herdenken.

De geheimzinnige roverhoofdman

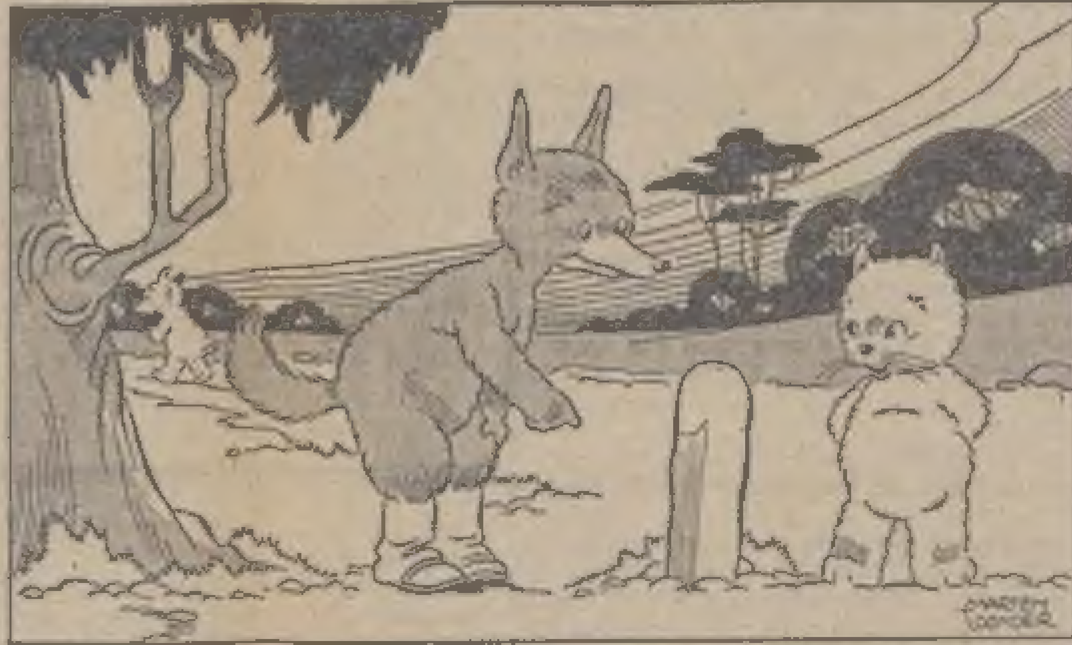
Roberts list. 92

Toen Tom Poes alles verteld had en Wolle Waf van zijn ontzetting was bekomen, mengde heer Robert Rood zich in het gesprek. „Neem mij niet kwalijk, edele vrienden," zei hij, „maar terwijl u beiden sprak, heb ik nagedacht en ik geloof, dat ik een niet onverdienstelijke list heb bedacht. Luistert slechts. Heer Waf gaat naar het stadje Rommeldam, dat hier vlak bij ligt en vertelt aan iedereen, die het maar horen wil, dat hij uit angst voor de dieven, al zijn kostbaarheden begraven heeft onder de Westelijke grenspaal van de stad."

— Welnu, de roverbende, die natuurlijk haar spionnen in de stad heeft, verneemt dit gerucht ook en zal vanavond naar die grenspaal toegaan om de schatten van heer Wolle Waf op te graven.

— En als mijn edele vriend Tom Poes nu naar de commissaris van politie gaat en om diens medewerking vraagt, behoeven hier vanavond slechts een paar potige politiemannen verborgen te zijn om die bende te kunnen inrekenen.

— Prachtig! riep Tom Poes. „Dat is een schitterend plan! Dat is zo goed, dat ik zelf het had kunnen verzinnen! Dat doen we direct! Vooruit, naar de stad, Wolle!"

— M-maar, zei Wolle aarzelend, „moet ik dan werkelijk mijn schatten onder die paal begraven Tom Poes? Dat doe ik liever niet, zie je! Als er krasjes op komen

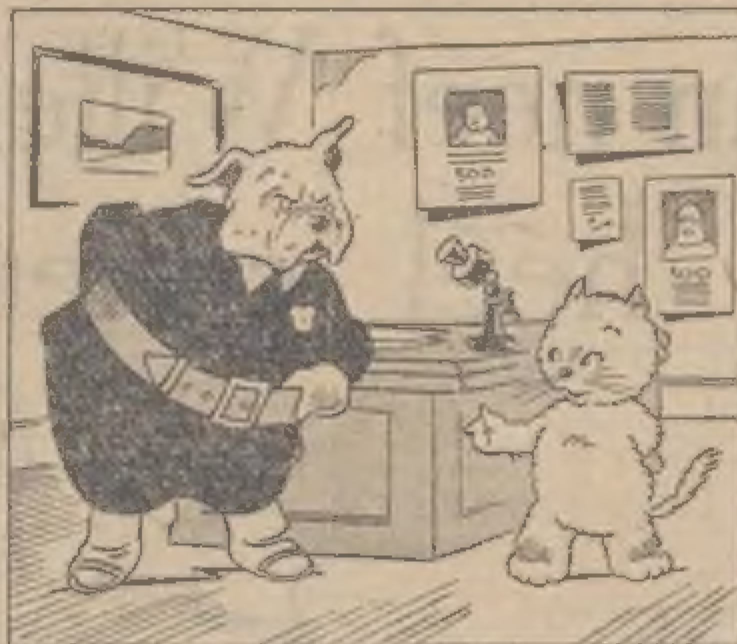
— Ach nee, waarde heer, zei Robert Rood, „natuurlijk laat u uw schatten veilig thuis staan. U zegt het alleen maar om die dieven te lokken, begrijpt u wel?"

— O, ja, zei Wolle opgelucht en hij liep vlug weg in de richting van Rommeldam.

De geheimzinnige roverhoofdman

Bulle Bas weigert 93

Wolle Waf knoopte al gauw een praatje aan met Knor Kaan, den herbergier van „Het vrolijke Varken" en Berend Brom, den schoenlapper. En toen duurde het niet lang meer of er ontstond een hele oploop, die ademloos toeluisterde, terwijl Wolle Waf haarfijn vertelde hoe Robert Rood overvallen was en hoe Tom Poes was uitgeplunderd en hoe hij nu zijn schatten begraven had onder de westelijke grenspaal van de stad.

Intussen was Tom Poes op bezoek gegaan bij commissaris Bulle Bas om de diefstal van zijn meubelen aan te geven en om assistentie te vragen voor het plan van Robert Rood. Maar de commissaris was geen vriendelijke figuur. — Hm, bromde hij. „Alweer een huis leeggestolen? Goed, ik zal het noteren. Op de lijst zetten. Hm, zo, dat is dat."

„En wat nog meer, jonge man? Politiemannen voor dat rare plan van jullie? Ik denk er niet aan! Hm, niks gedaan!"

— Maar commissaris! zei Tom Poes, „het wordt toch tijd, dat de politie iets doet; die diefstallen worden steeds erger en er gebeurt niets!"

— Hela, akelig klein ventje! riep commissaris Bulle Bas. „Dat is belediging van een ambtenaar in functie! Wat let me om je in de boeien te laten sluiten, hè? Ik vraag je, wat let me?"

De geheimzinnige roverhoofdman

Ruime belooning 94

— [illegible] Bas. „Voor dat [illegible] van [illegible] geef ik m[illegible]emannen niet, dat begrijp je wel. En voor de rest doe ik wat ik kan. Ik zal een paar de[illegible] naar je huis sturen en die zullen proberen een spoor te vinden van de daders. Bovendien zal ik een flinke belooning uitloven voor het vinden van de roverbende. Want die zit me erg dwars. Is dat duidelijk? Goed, uitgerukt dan. Ik heb nog meer te doen."

De [illegible] Tom [illegible] een [illegible] daar een groot [illegible] op [illegible], dat er tweeduizend gulden [illegible] werden uitgeloofd voor diegene, die aanwijzingen kon geven die zouden leiden tot het aanhouden van de roverbende.

Voor de stadspoort trof Tom Poes Wolle Waf weer aan. „Het is goed gegaan, Tom Poes," zei die. „Als de heele stad het nu nog niet weet, is het mijn schuld niet."

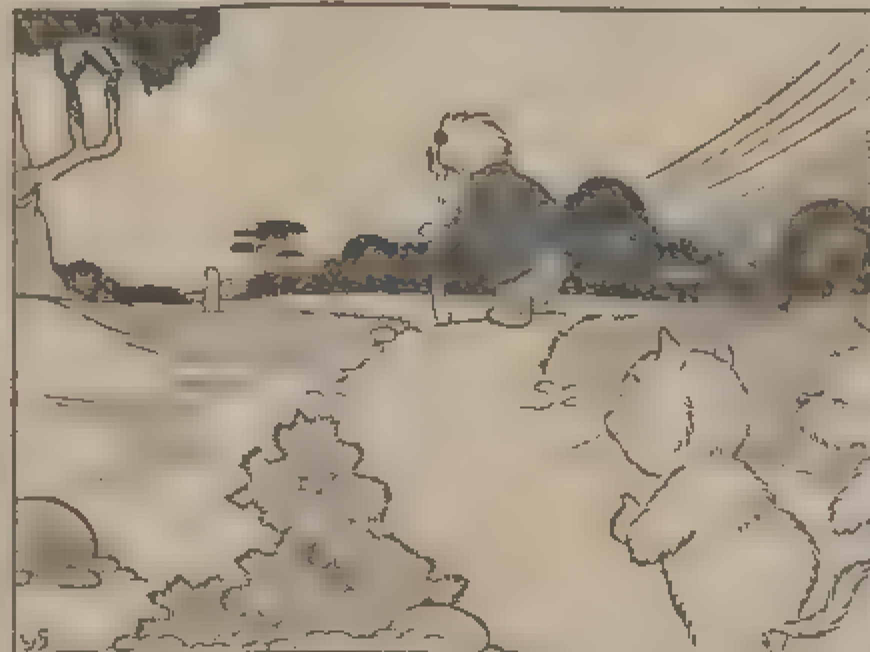
— M[illegible] Tom Poes [illegible] geen [illegible] meer ze vanavond komen. Maar dat is geen bezwaar, nu doen we het zelf, wat?"

— Hm, ze Wolle, zouden we het nu wel doen? Is dat niet erg gevaarlijk? Daar voel ik eigenlijk niet zoveel voor, Tom Poes! Ik zou liever thuisblijven om mijn huis te bewaken."

maal f 25 oploopend bedrag | disstraf. | en veel de handen te wasschen. | Dit is het min of meer dramatisch

De geheimzinnige roverhoofdman

Een vermomming 95

Toen Tom Poes en Wo[illegible] [illegible] bij huis waren zagen ze [illegible] een [illegible] een vreemde gedaante staan. Het was een [illegible] iemand [illegible] had [illegible] haar en een [illegible] baard voor [illegible] een donkere br[illegible] en [illegible] was het werk[illegible] een vreemde verschijning.

— Wat is da[illegible] voor een rare [illegible] „D[illegible] hoo[illegible] hier niet [illegible] die [illegible] in deze streek."

— Ja, zei Tom Poes, „en weet je wat het vreemdste is? De [illegible] vermomd [illegible] er niet werkelijk! En dan die donkere bril. Dat deugt niet. Wo[illegible]

De vreemdeling had zich omgedraaid toen hij iemand hoorde aankomen [illegible] hem [illegible] Maar [illegible] zich direct en met een [illegible] stem zei hij:

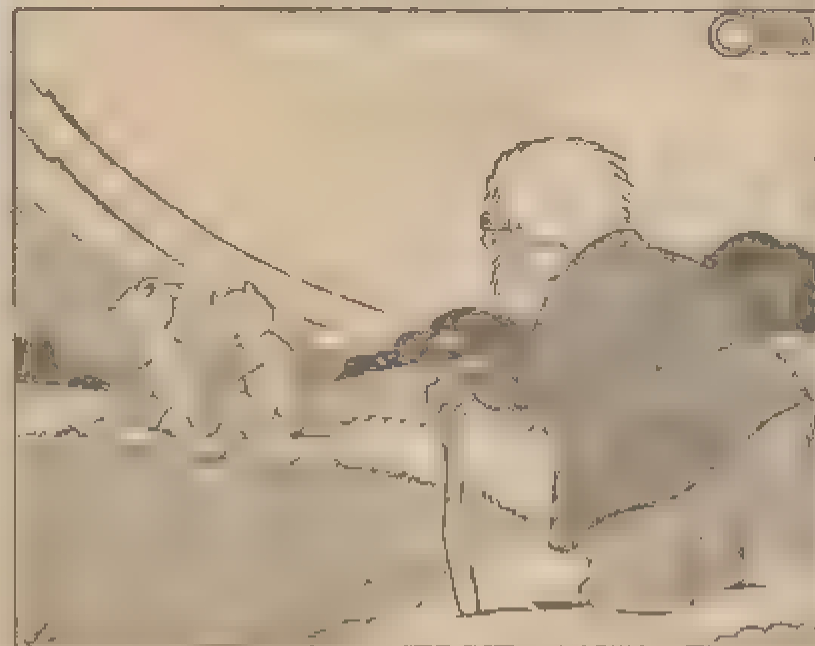

— Goeden avond, kindertjes! Mooi weer, is het niet? Ja, ja, dit is een mooie streek! Jullie wonen hier toch maar fijn!

— Maar wat ik vragen wilde, vervolgde de vreemdeling terwijl hij zich wat voorover boog, „is dat paaltje daar in de verte de Westelijke grenspaal van Rommeldam? Daar zoek ik naar, zie je!"

De geheimzinnige roverhoofdman

's Nachts op wacht 96

Toen Tom Poes aan den vreemdeling met de grijze baard verteld had waar de Westelijke grenspaal van Rommeldam stond, trok Wolle Waf hem haastig mee. „Kom, Tom Poes," fluisterde hij, „dat is vast niet pluis! Nu weet ik zeker, dat dat een van de rovers was! Misschien de hoofdman zelf wel! Hij kwam natuurlijk vast eens kijken waar ik mijn schatten begraven had! Ontzettend! Hij had ons wel met die stok kunnen slaan!"

Robert Rood was in het huisje van Wolle Waf gebleven om op te passen en toen ze binnenkwamen, zat hij hen met een kopje-bessenthee op te wachten.

— Hm, zei hij, toen Tom Poes hem alles verteld had. „Het is jammer, dat we geen politiemannen konden krijgen, want nu moeten we zelf wel de wacht bij dat grenspaaltje betrekken. En ik heb zo het idee, dat dat een gevaarlijk baantje kan worden. Enfin, we hebben geen keus, edele vrienden. Bovendien kan het geen kwaad, dat jullie den hoofdman al ontmoet hebben, nu weten we vanavond wien we hebben moete..."

Tom Poes en Robert Rood aten bij W... Waf en daarna gingen ze met z'n ... naar de Westelijke grenspaal van R... meldam, waar ze zich achter de bo... verscholen in afwachting van de din... die komen zouden.

De geheimzinnige roverhoofdman

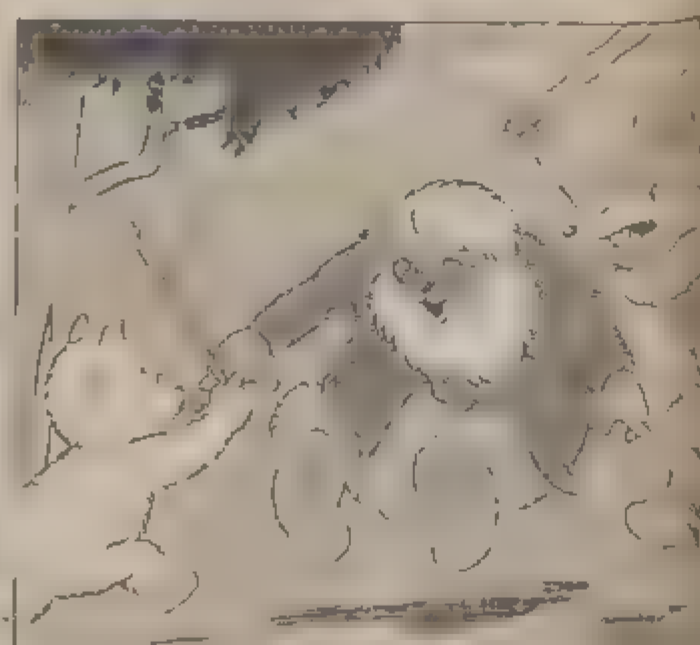
Slaat er op! 97

[illegible] met de roverbende te maken heeft!

[illegible] derzoeken.

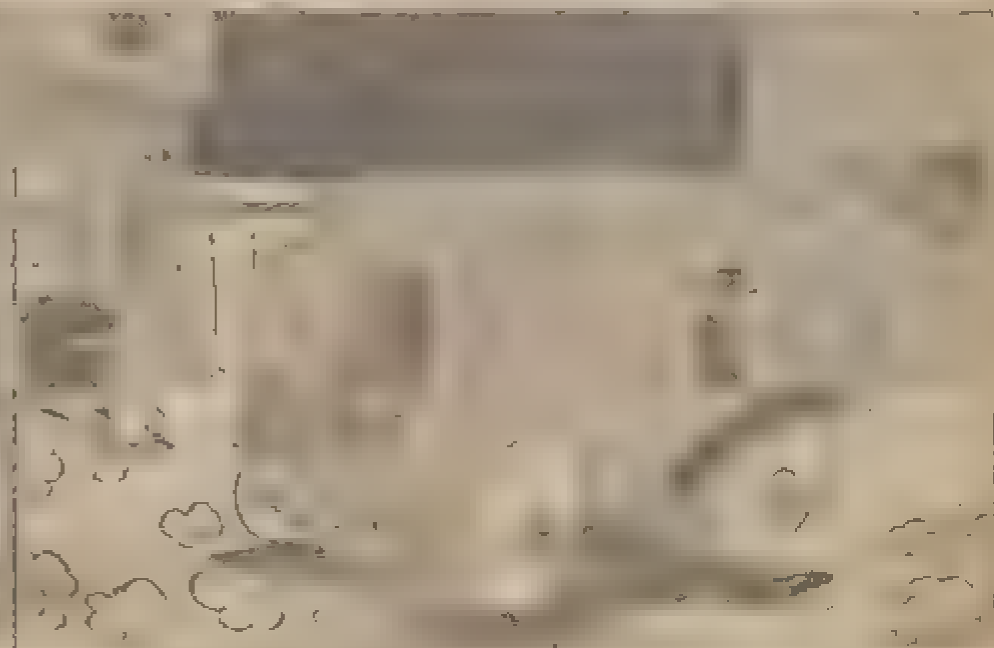

[illegible] vast en sprong op den niets vermoedenden roverhoofdman toe. Hij was trouwens niet de enige, die dat deed, want op hetzelfde moment sprong Tom Poes van achter zijn boom vandaan.

De geheimzinnige roverhoofdman

Commissaris Bulle Bas zat die avond nog laat achter zijn bureau in zijn paperassen te snuffelen. — 'n Lamme boel — bromde hij 'n zichzelf. — Bah, die roversbende van het Donkere Bomen Bos bezorgt me grijze haren! Vijf huizen leeggehaald in een week tijds en geen spoor te ontdekken! Als ik nu maar genoeg mannen had om dat hele bos eens met een fijn kammetje te doorzoeken..... maar dat drommelse woud beslaat zowat de hele provincie! En daar komt dan nog bij, dat iedereen nu ineens wat op de politie heeft aan te merken!

Bah, lamme boel! 'n Snertbaantje, commissaris van politie! En toch ga ik niet met pensioen, voordat ik dit zaakje heb opgelost, al zou het ook nog zestig jaren duren! Ik zal morgen.... Op dit moment begon de telefoon hard te bellen en de commissaris nam met een bezorgd gezicht de hoorn op. Aan de andere kant van de lijn hoorde hij de opgewonden stem van Wolle Waf.

— Spr-spreek ik-k m-met den comm... — W... we ... ik bedoel Tom Poes en h... neer Robert Rood hebben den r-roverh-hoofdman n-neergeslagen en ze v-vragen of u g-gauw de dievenwagen wilt sturen om hem te halen! Maar gauw, want de ...

— ... hem ...

roverhoofdman te gaan halen.

Van de in gescande "De courant Het nieuws van den dag" van 2-9-1941 ontbreken de pagina's 3 en 4.
Op die pagina's staat nou net de strip van Tom Poes.
De strip werd tegelijkertijd ook geplaatst in de ochtendeditie van "De Telegraaf".
Helaas zijn alle strips van Tom Poes uit de fysieke "De Telegraaf" geknipt / gescheurd, voordat deze werden in gescand

De Telegraaf

Datum	02-09-1941
Editie	Ochtend
Plaats van uitgave	Amsterdam

Meer details

Om te zorgen dat je toch het verhaal kan volgen heb ik de strook 0099 uit de oblongreeks uit 2008-2018 van De Bezige Bij op de volgende pagina gezet.

Een half uur nadat de politiewagen was uitgereden, bracht brigadier Snuf de arrestant al binnen.
„Ik heb Tom Poes en Wolle Waf maar meegenomen, commissaris," zei hij. „Die meneer Robert Rood heb ik maar achtergelaten om op het huis van Wolle Waf te passen, want je kunt in deze tijd nooit weten wat er met alleenstaande huizen gebeurt, en we hebben niet genoeg agenten om..."
„Uitstekend, brigadier!" onderbrak de commissaris. „We zullen eens zien wat deze meneer te vertellen heeft, hij ziet er verdacht genoeg uit."
„Ja," zei Tom Poes, „U ziet, dat ons plan toch niet zo gek was! Had u nu maar naar mij geluisterd vanmorgen!"

Commissaris Bulle Bas gaf daar geen antwoord op.
„Hoe heet je?" snauwde hij tot de roverhoofdman. „Geef nauwkeurig antwoord en denk er aan, dat dit gesprek genoteerd wordt."
„Welzeker, heer commissaris," zei de hoofdman fronsend. „Maar al dit ruwe gedoe staat mij tegen. Lieden van onze stand plegen zich wellevender aan elkaar voor te stellen! Sta mij toe, dat ik u mijn kaartje geef."
Met een achterdochtig gezicht nam de politiechef het visitekaartje aan en toen gingen zijn oren recht overeind staan.
„Wat betekent dat?" bulderde hij. „Wat is dat voor een grap? „Sjerlok B. Bommel, detective", staat er op!"

Uit de fysieke "De courant Het nieuws van de dag" van 3-9-1941 is de strip van Tom poes uitgescheurd voordat de krant werd in gescand.

Om te zorgendat je toch het verhaal kan volgen heb ik de strook 0100 uit de oblongreeks uit 2008-2018 van De Bezige Bij op de volgende pagina gezet.

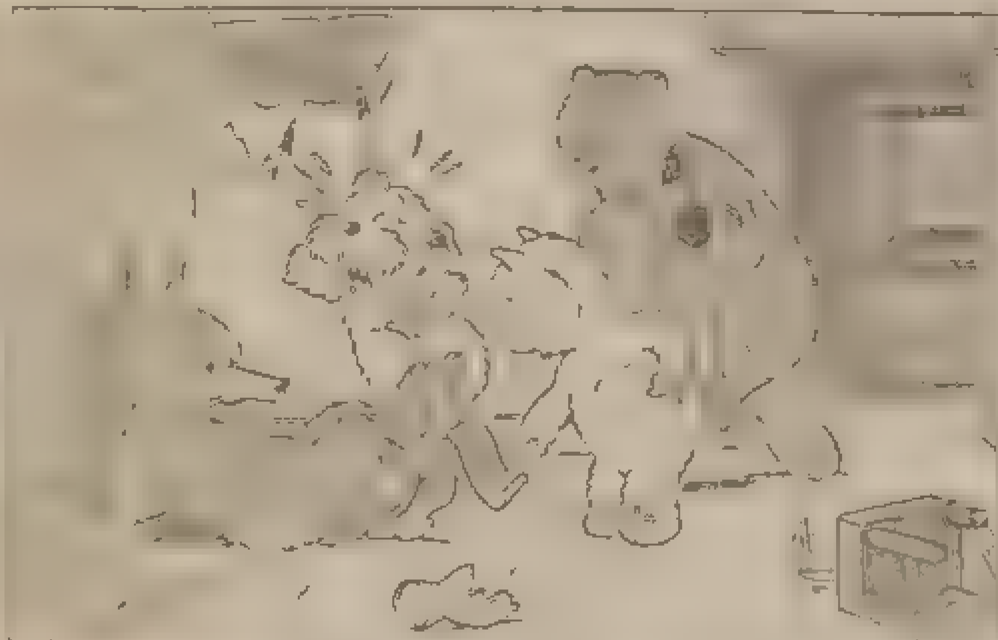

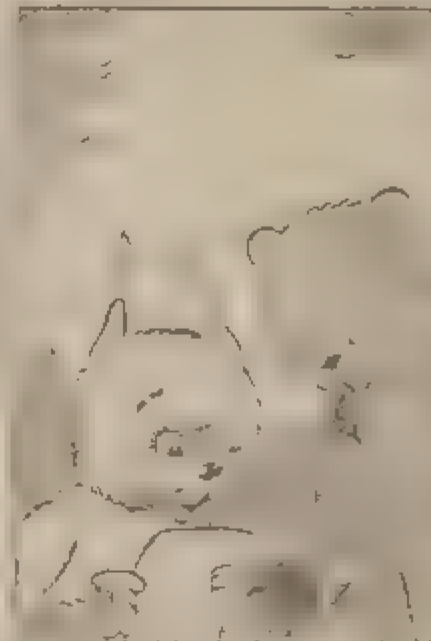
„Sta mij toe dat ik mij van mijn vermomming ontdoe," zei Sjerlok B. Bommel. „Hoewel zij ongetwijfeld haar nut heeft, is zij op den duur toch hinderlijk met al die haren."
Met deze woorden rukte hij zich de pruik en de baard van het hoofd en zette de donkere bril af.
„Heer Ollie!" riep Tom Poes uit.
„Tja," zei heer Bommel, „ik had allerlei geruchten gehoord over een roverbende in deze buurt en dat was net iets voor mijn avontuurlijke aanleg. Ik besloot dus om die bende op mijn eigen houtje te ontmaskeren."
„Maar," vervolgde hij, terwijl hij de vieze, oude jas begon uit te trekken, „ik vrees, dat ik mijn eigen, zwakke krachten heb overschat. Als Tom Poes nu maar niet zo dom geweest was om me op mijn hoofd te slaan..."
Nu kreeg de commissaris echter een woedeaanval.
„Er uit vlegels!" brulde hij. „Onder valse voorwendsels deze beroerde zaak nog ingewikkelder maken dan zij is, hè? Er uit, en kom mij niet weer onder de ogen!"
„Het leven is soms erg moeilijk," zei heer Ollie, toen hij samen met Tom Poes en Wolle Waf naar Wolle's huisje liep. „Mijn bedoelingen waren werkelijk van de edelste aard, maar ja, ik had beter met jullie kunnen samenwerken. Nu is alles in het water gevallen, en ik heb erge hoofdpijn."
„Hm," zei Tom Poes terneergeslagen. „Het spijt me. Maar we moeten de moed niet laten zakken."

De geheimzinnige roverhoofdman

Een br[illegible] 101

De verrassingen waren die avond nog niet afgelopen, want toen ze bij het huisje van Wolle Wat kwamen, zagen ze al direct, dat er weer iets gebeurd was. — Daar ligt het stoeltje, waar ik altijd mijn boontjes op dop! — riep Wolle. — En de deur staat open . en het stoeltje is kapot!!!! De rovers zijn geweest!!! O!!! Help!!!!! — Hij begon hard te hollen, al maar schreeuwende en roepende, en heer Ol le en Tom Poes renden achter hem aan. Toen ze binnenkwamen zagen ze, dat Wolle gelijk had gehad. Zijn hele huisje was leeg, het behang was gescheurd en alleen hier en daar lag nog iets, dat bij het vervoer stuk was gegaan. In een hoek lag Robert Rood met koorden gebonden te kreunen.

[illegible] macht en zij overvielen mij van achteren.... Mijn list heeft niet mogen baten ... De schurken schijnen geweten te hebben, dat uw schatten nog hier in huis waren ...., ooo...., wat doet mijn hoofd een pijn en wat snijden die touwen.... Verlos mij, wat ik u smeken [illegible] blijven, ik heb hier te veel meegemaakt [illegible] geschreven.

— *Probeer niet weer ons voor de gek te houden,* — las Tom Poes. *Wij lopen er toch niet in. Het was kinderachtig om te denken, dat wij bij dat paaltje zouden gaan graven, daar zijn wij heus te slim voor. En wanneer jullie weer eens een huis laten bewaken, doe het dan vooral door Robert Rood, want daar spelen we het gemakkelijk. mee k oar*

ZWARTE SIM,
HOOFDMAN VAN DE
BENDE.

worden aangevoerd.

De geheimzinnige roverhoofdman

Tom heeft een plan 102

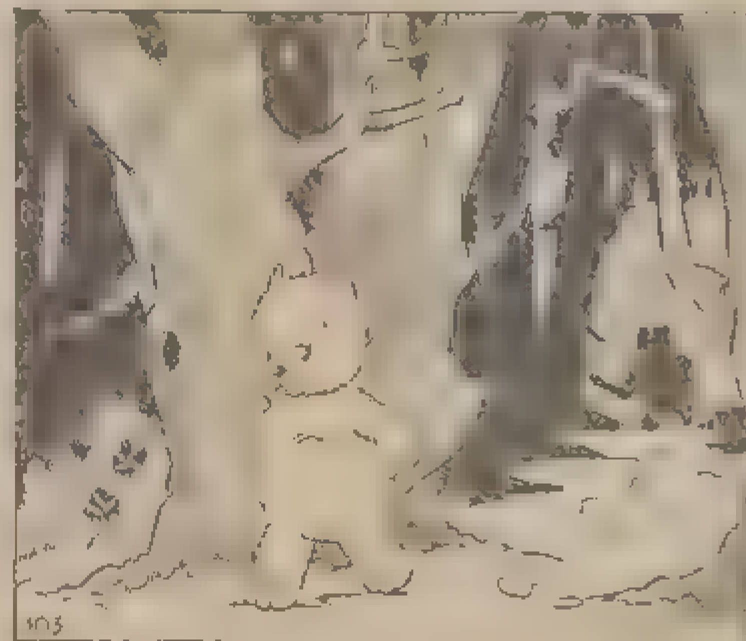
Robert Rood was weggegaan en Wolle Waf liep huilend door zijn huisje, zodat Tom Poes en heer Bommel besloten, om maar weg te gaan en eens te overleggen, wat hun nu te doen stond. „Ik heb een plan bedacht," zei Tom Poes, „het is niet zo erg goed, en gevaarlijk is het ook. Maar we moeten toch iets proberen. Kijk, ik heb zo gedacht, dat, wanneer ik met een zware zak door het Donkere-Bomen-Bos ga lopen, die rovers vast zullen denken, dat daar iets kostbaars in zit. Dan zullen ze mij overvallen en met die zak naar hun schuilplaats lopen.

Maar U komt achter mij aan om mij te helpen als dat nodig mocht zijn; natuurlijk volgt U op zo'n afstand, dat de schurken U niet zien. Op die manier zullen wij er misschien in slagen om te weten te komen, waar de bende zich ophoudt, en dan kunnen we wel verder zien."
„Een heel goed plan!" vond heer Bommel. „Wel wat riskant, maar dat is net iets voor mij. Weet je wat, we doen zand in die zak, en wanneer die rovers er dan mee aan de haal gaan, maak je er een gaatje in. Zoodoende laten de kerels dan een duidelijk spoor achter, of ze willen of niet. Hoe lijkt je dat?"

„Prachtig," zei Tom Poes. „Laten we maar direct beginnen."
Ze gingen dus aan de gang. Tom Poes schepte in zijn tuintje een oude aardappelzak vol zand, heer Bommel greep een dikke knuppel en toen waren ze reisvaardig.
„Denk er dus aan, dat U een goed eind achter mij blijft lopen, heer Ollie!" zei Tom Poes.
„Laat dat maar aan mij over," zei heer Bommel. „We hebben samen al heel wat klaargespeeld, en ik heb zo het idee, dat het dit keer ook wel gaan zal."

De geheimzinnige roverhoofdman

In rove[illegible]

103

Ze [illegible]gen dus op stap. Tom [illegible] droeg een gro[illegible] zak vo[illegible] za[illegible]d en heer Bom[illegible] vo[illegible]gde [illegible] een afstandje. Zo hadden ze [illegible] gauw het Donkere Bommel-Bos be[illegible]t. Ze [illegible] open en het woud werd steeds d[illegible]er en s[illegible]der [illegible] [illegible] overvallen.

M[illegible] komt het omdat heer [illegible] [illegible] oopt. Ze bespeuren [illegible] Ik zal hem hier opwachten en hem [illegible] eigen [illegible] moet b[illegible]. Tom [illegible] bleef dus [illegible] wachtte [illegible] dat heer B[illegible] [illegible] Maar [illegible] [illegible]

[illegible] gevaar [illegible] met een [illegible] [illegible]

De geheimzinnige roverhoofdman

Bommel had pech 104

Tom Poes dacht er niet aan om zich te gaan verdedigen tegen den rover, die hem zo onverwacht overvallen had. Tegen de knappel en de grote revolver kon hij toch niets beginnen.

— Loop voor me uit! snauwde de éénogige bandiet [illegible] maak geen grapjes, manneke, want daar houd ik he[illegible] niet van en dan zou ik bij vergissing wel eens een [illegible] boon op je af kunnen vuren. Hi-hi-hi! Zo, loop [illegible] dat paadje in, dan komen we vanzelf waar we wezen moeten. Ik ben benieuwd wat Zwarte [illegible] van mijn vangst zal zeggen.

Ik denk zo, dat hij wel tevreden zal zijn want er zal wel een en ander in die zak zitten dat de moeite van het bekijken waard is, niet? Hi-hi-hi!

Tom Poes was er intussen in geslaagd een gaatje in de zak te peuteren waar het zand in een mooi gelijkmatig straaltje uit kon stromen. Zo liet hij een duidelijk spoor achter. Gelukkig voor hem, had de rover dit niet in de gaten; die had het veel te druk met zijn gesprek.

— [illegible], daar in de verte zie je ons hoofdkwartier, zei hij, daar wonen we. Er zijn daar heel wat meubeltjes opgeslagen, hi-hi-hi! Kom aan, [illegible] we binnen [illegible].

Intussen zat een heel eind daar vandaan heer Olivier B. Bommel te bekomen van de klap, die hij gekregen had toen hij achter Tom Poes aan door het bos had gelopen. Hij was stevig aan een paaltje vastgebonden en hij zag geen kans los te komen.

— Oe-oe-oei, kreunde hij, dat is helemaal verkeerd gegaan. Wat zou er met Tom Poes gebeurd zijn?

De geheimzinnige roverhoofdman

In het hol 105

105

Tom Poes was [illegible] geb[illegible] in een gemaakte [illegible] wapend was.

[illegible] Tom Poes [illegible] Dat wee[illegible] een [illegible] om eens te [illegible] maar er k[illegible] wat zand uit.

[illegible] vroeg de hoofdman [illegible] soms een [illegible] Wat moet je met [illegible] rommel?"

„Dat gaat je niets aan," antwoordde Tom Poes brutaal „Ik mag door het bos lopen met wat ik wil. En ik raad je aan om me gauw weer vrij te laten, want anders zal je er spijt van krijgen."
„Oho!" riep de hoofdman. „Je bent niet erg gemanierd, jongmens! Ik zal je nog een klein lesje moeten geven!"
Wolle Waf was intussen bekomen van zijn verdriet over de diefstal van zijn meubeltjes en hij besloot een wandeling te gaan maken. Hij had nog niet ver gelopen, toen hij aan de kant van de weg de tragische figuur van heer Bommel zag zitten.

„Maak me gauw los, vriend Waf," zei deze. „Ik kan je nu niet allemaal uitleggen, wat er gebeurd is, maar als ik me niet vergis, is Tom Poes ernstig in gevaar! Ren naar den commissaris en vertel hem, dat Tom Poes en ik door de rovers zijn overvallen. Hij moet onmiddellijk mannen sturen! Haast je, lieve vriend!"

FEUILLETON

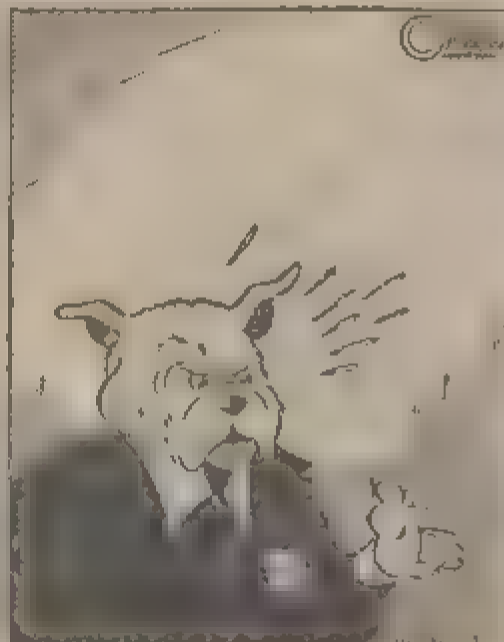
[illegible] van goede familie en heeft een [illegible]

[illegible] dat ik genoegen

De geheimzinnige roverhoofdman

Het zandspoor gevonden 106

[illegible] Wat [illegible] commissaris Bulle Bas en [illegible] opaags [illegible] bureau [illegible] — Gauw, gauw — riep hij. [illegible] De [illegible] Tom Poes en heer Bommel [illegible] en Tom Poes [illegible] Het is ernstig. U moet gauw meekomen!

— W[illegible] zei de commissaris — daar hebben we weer een [illegible] jongens die [illegible] te [illegible] de politie [illegible] Ik [illegible] me [illegible] te maken [illegible]

— Maar het [illegible] heus! — riep Wolle [illegible]

[illegible] — Gauw [illegible] gaan [illegible] er uit [illegible]

Heer Bommel had [illegible] niet [illegible]

— Als Tom Poes nu maar zo [illegible] om een [illegible] te maken — dacht hij,

Die rovers hebben hem vast en zeker ontvoerd! Maar ik zal goed uitkijken, dan vind ik misschien wel een zandspoor!

En ja, het duurde niet lang of heer Ollie zag tussen de bomen een smal strookje zand lopen, dat naar het dichtst van het bos voerde. — Als de politie nu maar gauw komt, — dacht hij. — Alleen zal ik tegen die roversbende niet veel kunnen beginnen!

FEUILLETON

De geheimzinnige roverhoofdman

Tom wordt vastgebonden 107

— We moeten dit brutale ventje een lesje geven! — zei de hoofdman. — Hij heeft veel te veel praatjes! En bovendien zou het veel te gevaarlijk zijn om hem los te laten, nu hij eenmaal onze geheime plaats weet. Het was een stomme streek van Evert Eenoog om hem hier te brengen. — Wat denk je van de ondergrondse rivier, Grommel? De zwaargewapende gedaante, die tot dusver achter den hoofdman gestaan had, deed een stapje naar voren en tilde Tom Poes bij zijn nekvel op. — Een goed idee, hoofdman! bromde hij. — Dat zal het beste zijn, want iemand, die daarin verdwenen is, vertelt niets na.

Toen droeg hij den heftig tegenspartelenden Tom Poes naar een aangrenzend vertrekje en begon hem met een paar koorden stevig vast te binden. Wolle Waf had zich intusschen niet door den commissaris weg laten jagen. Hij had hem haarfijn verteld, hoe de rovers zijn huis hadden leeggehaald, terwijl hij met Tom Poes op het politiebureau was geweest en hoe Robert Rood voor de tweede maal was neergeslagen.

Toen begon de commissaris belangstelling te tonen. — Wel, uit wat je me daar vertelt, blijkt, dat die bandieten van jullie plan op de hoogte waren, mompelde hij. — Hm ... wacht es, ik geloof, dat ik nu toch eens maatregelen zal gaan nemen. Ik zal eens kijken, wat we in het bos kunnen vinden. — Maar gauw dan heer commissaris! jammerde Wolle Waf. Er is al zooveel tijd verstreken en misschien is het voor Tom Poes nu al te laat!

De geheimzinnige roverhoofdman

Hulp komt opdagen 108

De commissaris [illegible] op [illegible] geen gras over groeien. Hij rende het wachtlokaal binnen, waar brigadier Snuf juist een spelletje patience was begonnen, en bulderde:

— Maak alarm, brigadier! Over vijf minuten moeten alle beschikbare mannen aangetreden staan bij de overvalwagens! We gaan die roverbende uitroeien! Opgemarcheerd, brigadier!

[illegible] twee overvalwagens in volle vaart de poort van het politiebureau uit. Commissaris Bulle Bas zat in de voorste en Wolle Waf ging op zijn eentje naar huis terug lopen. Het kon wel eens gevaarlijk worden, dacht hij. Zoiets is niets voor mij en de commissaris kan het alleen, denk ik.

Heer Bommel had al dien tijd uit staan kijken waar de politie bleef en hij trappelde van ongeduld van zijn ene voet op de andere.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij in de verte de volgeladen auto's aan zag komen.

— Ho ho! riep hij. Daar moet julie zijn, ik heb een spoor gevonden! Stop dan toch! Julie kunnen toch niet met die auto's tussen de bomen door rijden!

staat geen aanspraak meer op vergoeding. | ... welke bij dezen politie-inspecteur in den | kerziekte en merkwaardig is wel, dat

De geheimzinnige rooverhoofdman

Tom in groot gevaar 109

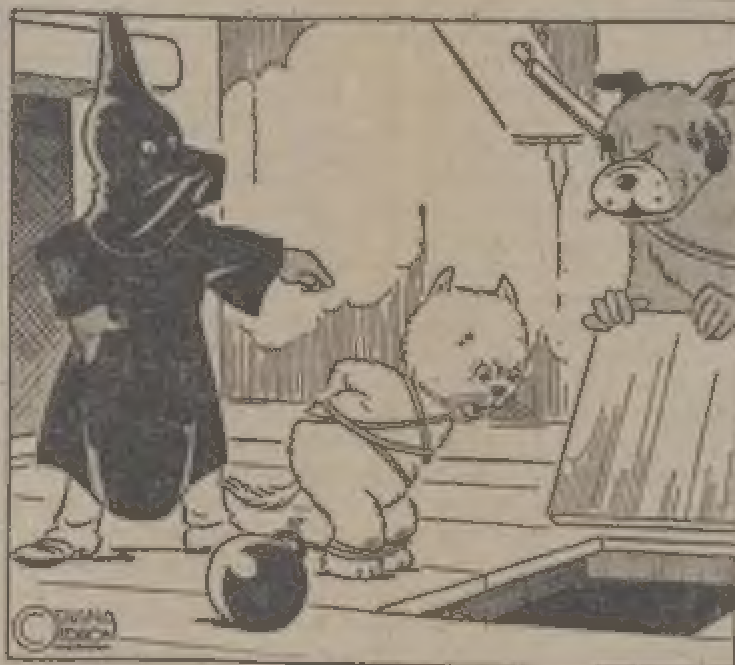

De commissaris stapte uit de auto en vroeg aan heer Bommel, waarom hij zo stond te schreeuwen. „Ik heb een spoor gevonden," legde Ollie uit, „en als ik mij niet vergis, voert dat regelrecht naar de schuilplaats van de rovers. Ik zie dat aan het zand, ziet U? Het is hetzelfde zand dat Tom Poes in zijn zak had gedaan."

„Wel," zei de commissaris, „misschien zijn jullie toch nog niet zo dom als ik gedacht heb." Toen keerde hij zich om en brulde: „Uitstappen allemaal! We moeten door het bos er heen! De auto's moeten hier wachten."

Toen begon er een wilde ren door het dichte woud. Heer Bommel liep met den commissaris voorop en de politiemannen volgden.

„We moeten opschieten," bromde Ollie. „Als we maar niet te laat komen!"

Nu, daar bestond wel gevaar voor, want de positie van Tom Poes was allesbehalve vrolijk. Grommel had hem met zijn koorden zo stevig gebonden, dat hij geen vin meer verroeren kon, en bovendien had hij hem aan zijn voeten een grote loden kogel gebonden.

„Ziezo," zei Zwarte Sim, de hoofdman, „dat is dat! Maak nu het luik maar open, Grommel!" Grommel snoof eens en toen lichtte hij een luik uit de vloer.

„Kijk, ventje," zei de hoofdman vriendelijk, „daaronder stroomt een ondergronds riviertje. Daar zullen we je nu in laten zakken, dan kraait er geen haan meer naar je, en bovendien is er geen kans, dat je er ooit weer uit komt."

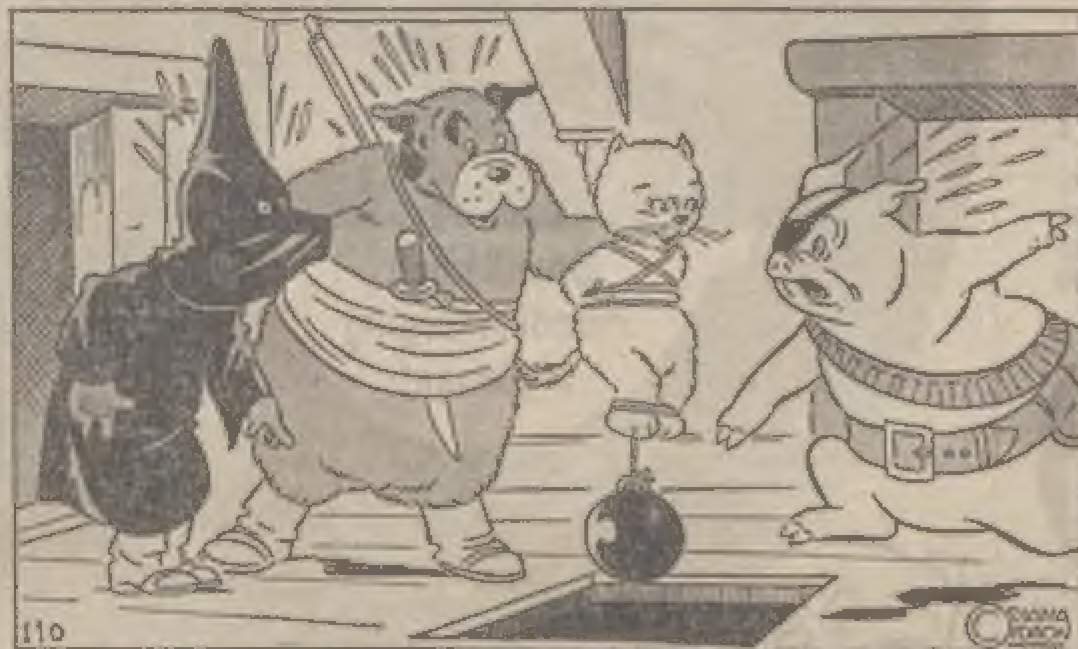

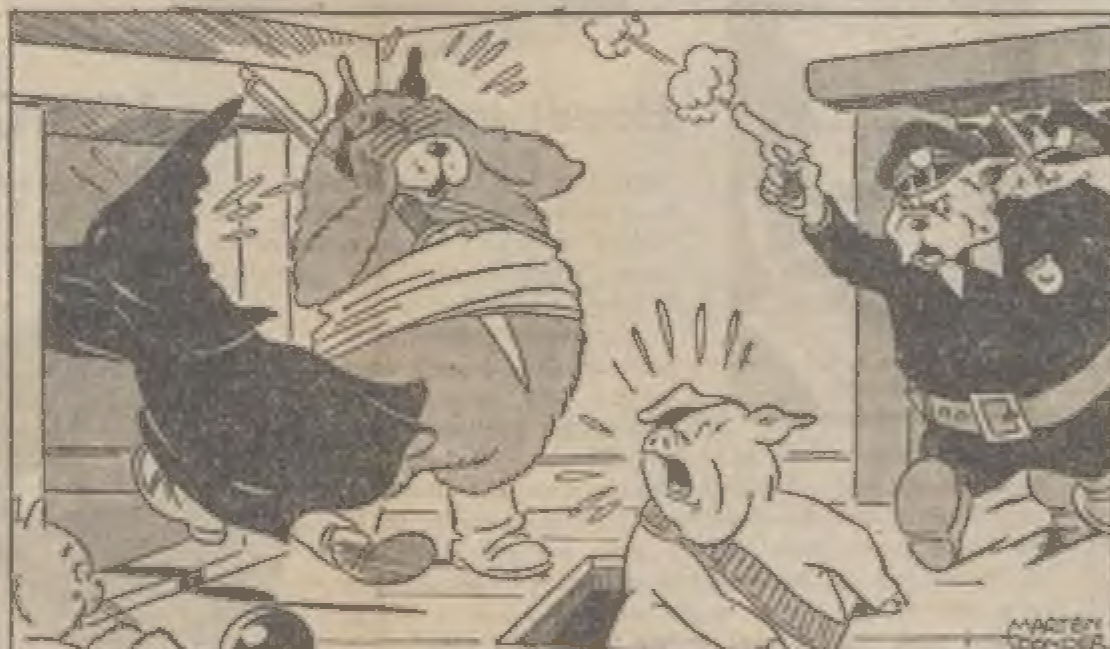
„Schurken!" riep Tom Poes, „bandieten zijn jullie! Maar denk maar niet, dat je er gemakkelijk af zult komen! De politie zal jullie wel weten te vinden, en dan ..."

„Poe, de politie!" smaalde Zwarte Sim. „Vooruit, Grommel, weg met hem." Grommel pakte Tom Poes op en tilde hem tot boven het open luik. Ja, nu zag het er erg lelijk uit. Het leek onmogelijk, dat commissaris Bulle Bas op tijd zou komen....

De geheimzinnige roverhoofdman

Evert in moeilijkheden 110

Van je één, twee.... drie...., telde Grommel en hij stond op het punt Tom Poes in het luik te laten verdwijnen, toen plotseling Evert Eenoog binnenstormde.

— Vlucht! — riep hij, — de politie is er! Het is te laat! Oooo! Wat moet ik doen! Ikkik....

— Wat???? — riep de hoofdman. — De politie????? Wie heeft ons verraden????? Maak dat je wegkomt, Grommel! We moeten vluchten!

Grommel snoof zenuwachtig, toen gooide hij Tom Poes in een hoek en wilde achter den hoofdman aan naar buiten rennen, toen commissaris Bulle Bas met al zijn politiemannen achter hem aan naar binnen stormde en zijn revolver in de lucht afvuurde.

— Handen omhoog!!! — bulderde hij. — Geef je over, gespuis!

De hoofdman vloog met een geweldige sprong het vertrekje uit. Grommel wankelde steunend tegen de muur aan en kreunde, terwijl hij zijn handen voor zijn ogen hield: — Niet schieten meneer de hoofdoppercommissaris.... Daar krijg ik zo'n hoofdpijn van!

En Evert Eenoog, die niet had uitgekeken waar hij liep, was in het luik gevallen. Maar omdat hij zo dik was, bleef hij halverwege hangen, terwijl hij gilde: — Ik ben onschuldig! Heb medelijden met een eerlijk, arm varken! Ik heb nooit kwaad gedaan! — Ja, dat was me een toestand.

De geheimzinnige roverhoofdman

Een verschrikkelijke ontdekking 111

De hele bende werd nu ingerekend, de hoofdman werd uit het zijvertrek gehaald, net toen hij op het punt stond door het raam te verdwijnen. Evert Eenoog werd uit het luik gered en iedereen werd stevig gebonden. Tom Poes was intussen ook van zijn touwen bevrijd en hij zei tegen den commissaris:

— Dat was maar net op het nippertje, heer Bulle Bas! Wanneer u één minuut later was gekomen, was ik er niet meer geweest om u te bedanken voor de redding. Maar weet u, waar ik zo nieuwsgierig naar ben? Wie er onder die zwarte kap zit! De stem van dien hoofdman komt me zo bekend voor en ik ben nieuwsgierig of hij is wie ik denk.

— Hm, zei de commissaris, dat genoegen wil ik je graag doen. Ik ben er zelf ook nieuwsgierig naar. Hij trok den hoofdman een eindje naar voren en rukte hem de kap van het hoofd. En toen stond daar .... niemand minder dan Robert Rood!

— Dat hadden jullie niet gedacht, hè? zei die met een brutale grijns. Nou, jullie zullen het toch met me eens zijn, dat ik het handig heb aangelegd door me iedere keer vast te laten binden als mijn bende een huis had leeggehaald!

Niemand had verdenking tegen dien armen meneer Rood. Haha! Ik ben..

— Houd je mond, schurk! snauwde de commissaris. Toen draaide hij zich om en zei tegen brigadier Snuf, die achter hem stond:

— Brigadier, jij bent er voor verantwoordelijk, dat deze bende voltallig op het politiebureau aankomt! En let speciaal op dezen zwarten meneer Robert Rood! Hij is tot alles in staat!

De geheimzinnige roverhoofdman

Smakelijk maal tot slot 112

Een half uurtje later was de hele bende al veilig achter slot en grendel en de volgende morgen werden Tom Poes, Wolle Waf en heer Bommel bij den commissaris geroepen. — Hm, Ahum, — sprak deze. — Ik moet jullie bekennen, dat ik eerst niet veel vertrouwen in jullie had, maar ik erken nu, dat ik me lelijk heb vergist. De uitgeloofde beloning komt jullie dan ook eerlijk toe en ik hoop, dat ik mij in de toekomst weer tot jullie mag wenden als dat zo te pas komt. — Natuurlijk, commissaris, — zei Tom Poes, het zal ons een genoegen zijn u te kunnen helpen, is het niet heer Bommel? — Welzeker, zei heer Bommel met een brede glimlach. — Altijd tot uw dienst. Het was mij zeer aangenaam.

—Eh, tja .... — zei Wolle Waf, die tot dusvere gezwegen had, maar krijgen we nu ook onze meubelen weer terug, meneer de commissaris? Mijn gietertje is er ook bij, ziet u, en het is erg droog geweest, de laatste dagen. — Daar wordt voor gezorgd, — zei Bulle Bas, terwijl hij hen voorging naar buiten. — Kijk, daar staat de vrachtwagen al, die alles weer terug gaat halen. En nu, tot ziens, ik moet nog wat werken.

En toen gingen Tom Poes en Ollie Bommel en Wolle Waf een feestmaal gebruiken in de herberg „Het vrolijke varken", hoewel Wolle dat eigenlijk verkwistend vond. Tom Poes stond er op, de beloning eerlijk tussen hen drieën te verdelen, maar heer Bommel weigerde er iets van aan te nemen. — Nee, nee, jonge vriend, — zei hij, — dat zou niet eerlijk zijn. Ik ben een vermogend man en ik heb dat niet nodig. Bovendien heb jij het meeste werk gedaan. Nee, nee, deel het maar met Wolle Waf, die zal het wel kunnen gebruiken. En laten we nu een glaasje drinken op de goeie afloop. Daar ga je, Tom Poes!